עשיו דרבנו א טוש"ע או"ח

עשין זוכנן זו טום ב מו .. סיי שפה סעיף ג: גג ב מיי שם [הל"ב] סמג

שם טוש"ע או"ח סי

מעשה הרבנות הלכה

עירוביו הלכה א סמג

שפ סעיף א:

גו ה מיי שם הלכה ג

טוש"ע שם סעיף ד: נו ר ז מיי׳ שם הלי ב

:טוש"ע שם סעיף א

רבינו חננאל

עד דהוי משומד לע״ז.

ואמר רב אשי כי האי תנא

כי יקריב מכם קרבן לה', מכם ולא כולכם, להוציא

את המשומד לכל התורה

כולה. שאיז מקבליז ממנו

ולא באומות העולם, ש״מ

באומות כולן (,שאין) [אבל] מקבלין קורבנות מפושעי ישראל שעברו

על מקצת מצות כדי

שיחזרו בתשובה, חוץ מן המשומד לנסך יין לע״ז,

ולחלל שבתות בפרהסיא. שאילו כמשומד לכל התורה כולה הן, לפיכך

אין מקבלין מהן. כיוצא בו ישראל המשומד שמשמר שבתו בשוק ואינו מחלל אלא בסתר

משמר שבתו בשוק, אלא מחלל בגילוי פנים, אינו

ישראל מבטל רשות ונותן

. רשות ובגוי עד שישכיר.

ו שות ובגוי עו שישכיו, כיצד אמר לו רשותי קנויה לך, רשותי מבוטלת

קר קנה ואין צריך לד קנה ואין צריך לזכות. מתני' אנשי חצר

עירב ביתו אסור להכנים

ולהוציא כו׳. אוקימנא בשביטל רשותו בחצר, וקסברי רבנן המבטל

יקסבוי יבנן יהנבטק רשות חצירו, רשות ביתו לא ביטל, לפיכך ביתו

אסור. שלהן מותרין לו

נתנו לו רשותם הוא מותר.

בונו לדי שהום הוא מהוז, דהא נתנו לו רשותם. אבל הן אסורין, דליכא

. לגבייהו. דחמשה גבי חד

לא הוו אורחין. ומוקים

שמואל למתניתין הכי לא תימא דאינון דבטיל להון הוא רשותיה, הדרו אינהו

ונתנו לו רשותם דשמעינז

מתני' נתנו לו הם רשותם מעיקרא והוא לא נתן להם מעיקרא ווות אסורין. הוא מותר והן אסורין. היו שנים אוסרין זה ייל זה. פי׳ היו שנים

שלא עיריבו, ונתנו להם שלא שיריבו

כל בני החצר רשותם.

אוסר על חבירו, ואע״פ

(שחזר) שאחרי כן חזר האחד ונתן רשותו לשני, ביון דבעידנא דבטילי

להו כל בני החצר להני תרי, לא הות שריותא לחצר דהא חד אסר על חבריה לא מיבטיל.

דאכסנאין אינון

ולהם.

דביטל

למימר

כלומר בתיהן לו ולהן, כיון רשותו הוה ליה

רשות, ושאינו

פ"ג מהלכות

ממ:

א) [בס"א: משומד, להלן], ב) [מוספ' פ

הי"ד] ע"ו דף סד: חולין דף ו., ג) חולין דף ה., ד) [בס"א

נוסף: העולס], ה) לעיל דף

כו.. ו) ולעיל סח: סט.ז

ז) ולעיל כו:ן, ה) ולעיל

סח:], ט) בס"ח: משומד, וכן להלן, י) [ויקרא כב],

בס"ח: דפריש, [דפרקין הל' ב],

מ) ורש"ל גרם קסטור וכ"ה

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל

יקריב מבם קרבן ליי מן

הַבְּהַמָּה מִן הַבְּקָר וּמִן

הגהות הב"ח

ָ קַרְבַּנְכֶם: [']

בדיני ממונות כשר בדיני נפשות ומשני דרבא אפי' כר"מ דאמר עד זומם פסול לכל התורה כולה דע"כ לא קאמר ר"מ התם אלא גבי עד זומס דממון דרע לשמים ולבריות אבל הכא דרע לשמים ולא לבריות לא שמע מיניה דלית ליה לר"מ חשוד לאחד מכל

האסורין להוי חשוד לכל התורה כולה לרבה דלה המר מקילתה לחמירתה אלא בעד זומס דממון דווקא דרע לשמים ורע לבריות ומיהו לאביי דהתם ניחא וקיי"ל כוותיה וי"ל דאפי" לרבא חשוד לדבר אחד דרע לשמים ולא לבריות חשוד לכל התורה כולה בכיולא בה דרע לשמים ולא לבריות אפי׳ מהילתא לחמירתא וחשוד לדבר אחד דרע לשמים ורע לבריות חשוד לכל התורה כולה אפילו רע לשמים

ורע לבריות: ושלהם מותר לו ולהן. להוי

אורם לגבייהו פירש ר"ח דאמר בירושלמי ל אכסנאי אינו אוסר לעולם ואומר ר"י דלא דמי להכא כלל דהתם איירי (כ) כגון הבא לדור במבוי לשם אכסנאות ולא לקבוע עלמו דהכי איתא התם אית תנא תני מ) הסדור אוסר מיד ואכסנאי לאחר שלשים ואית תנא תני קסדור אוסר לחחר שלשים וחכסנחי חינו חוסר לעולם מ"ד קסדור אוסר מיד ברגיל ואכסנאי לאחר שלשים בשאינו רגיל מ"ד הסדור לאחר שלשים כאלין דעלין ברשות ואכסנאי אינו אוסר לעולם כאלין דלא עלין ברשות: בעא

מן המומר לנסך ולחלל שבתות בפרהסיא אלמא ע"ז ושבת כי חדדי נינהו שמע מִינה: מתנר' ס דאנשי חצר ששכח אחד מהן ולא עירב ביתו אסור מלהכנים ומלהוציא לו ולהם ושלהם מותרין לו ולהם די נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין היו שנים אוסרין זה על זה שאחד נותן רשות ונוטל רשות שנים נותנין רשות ואין נוטלין רשות מאימתי נותנין רשות ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים י משחשיכה י מאיר ר' מאיר ר' יהודה מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד ה"ז אוסר דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר במזיד אומר בשוגג אינו אומר: גמ' ביתו הוא דאמור הא חצירו שריא היכי דמי אי דבמיל ביתו אמאי אסור אי דלא במיל חצירו אמאי שריא הכא במאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא סברי רבנן "י המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דדייר איניש בבית בלא חצר ושלהן מותר לו ולהן מאי מעמא דהוי אורח לגבייהו: נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד לגבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח ש"מ 🔊 מבמליז . וחוזרין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן אסורין: היו שנים אוסרין זה על זה: פשימא לא צריכא דהדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא לינזר חבירו: הרי זה אוסר. דמיהדר ומשקל רשותא הוא וחזר בו מביטולו: גבו' הא חלירו. רשות שהיתה לו בחלירו שריא לבני החלר

לעיל וע"אן לעניו ביטול רשות האמר בשוק. בפרהסיא ואע"ג למחלל עד דהוי מומר 6 לעבודת כוכבים אמר רב בלנעה: רילד. חישרחל החי: רשותי נחמן בר יצחק ליתן רשות ולבטל רשות קנויה לך. או רשותי מבוטלת לך: י וכדתניא א ישראל מומר משמר שבתו בקנין סודר: רב אשי בשוק מבמל רשות שאינו משמר שבתו אמר. לעולם מומר דקאמר רב הונא לכל מילי קחשיב ליה מומר בשוק אינו מבטל רשות מפני שאמרו ישראל וכרבנן ס"ל והאי תנא הוא דאלימא ליה שבת כע"ג: אדם כי יהריב מכם פרט למומר. דאין מקבלין קרבנו דמכם משמע מקלמכם: מכם. מדכתיב האי מיעוטא גבי ישראל ולא מכרת את בוראה מקבלין מהן קרבן: מקבלין קרבנות. של נדבה מפושעי ישראל דהאי קרא בנדרים לדבר אחד אימא סיפא חוץ מן המומר ונדבות משתעי דכתיב כי יקריב: כדי שיחורו בחשובה. דאי דחינן להו והמנסך יין האי מומר היכי דמי אי מומר לכל התורה היינו רישא אי לדבר אחד בידים תו לא הדרי: והמנסד את היין. לע"ג: אלא לאו הכי קאמר. קשיא מציעתא אלא לאו הכי קאמר חוץ מקבלין קרבנות מפושעי ישראל המומרים לדבר אחד: חוץ מן המומר

נומל רשות ונותן רשות ובנכרי עד שישכיר

כיצד - אומָר לו רשותי קנויה לְּךְ רשותי מבומלת לך קנה ואין צריך לזכות רב אשי אמר האי תנא הוא דחמירא עליה שבת כע"ז כדתניא י מכם ולא כולכם פרט למומר מכם בכם חלקתי ולא באומות יי מן הבהמה להביא בני אדם הדומין לבחמה מכאן אמרו י מקבלין קרבנות מפושעי ישראל כדי שיחזרו בתשובה חוץ מן המומר והמנסך יין והמחלל שבתות בפרהסיא הא גופא קשיא אמרת מכם ולא כולכם להוציא את המומר והדר תני מקבלין קרבנות מפושעי ישראל הא לא קשיא רישא במומר לכל התורה כולה מציעתא במומר

כתיב כי יקריב מן האדם קרבן ש"מ בישראל הוא דחלה ומיעט מומר: ולה בחומות. שמקבלין קרבן מכולם כדתניה חישי מה ת"ל חיש חיש לרבות את הנכרים שנודרין נדרים ונדבות כישראל בהכל שוחטין (חולין דף יג:): להביא בני אדם הדומין לבהמה. רשעים שעשו עלמן כבהמה שאינה

לנסך את היין או לחלל שבת.

דכמומר לכל התורה דמי דאימעיט

ליה מכם ולא כולכם: בותבר' ביתו

אסור להכנים ולהוליא. מביתו לחלר

בין הוא בין שאר בני החלר. ובגמרא

מפרש כשביטל להן רשות שהיה לו

בחצר ולא ביטל להן רשות ביתו

הלכך הוה ליה רשות ביתו רשות

דידיה וחלר רשותה דידהו: ושלהם.

בתים שלהן מותרין להוליא מהן לחלר

בין הוא בין הן דהא בתים שלהן

וחלר רשות אחת הן: נתנו לו. הם

רשות חלרן: הוא מותר. להוליא

מביתו לחלר: והן הסורין. אפי׳

מביתו לחלר ואע"ג דרשות אחת הן

ובגמרא מפרש טעמא: היו שנים.

ששכחו ולא עירבו ושאר בני חלר בטלו להן רשותן שניהן אוסרין זה

על זה מפני שהוא של שניהן והבתים

מיוחדין כל בית לבעליו ואין מוליא

מרשות המיוחדת לו לרשות שלו ושל

עד דהוי מומרש לע"ג. דההוא ודאי חשוד לכל מילי דאמר מר

חמורה ע"ג שכל המודה בה ככופר בכל התורה כולה דכתיב [במדבר טו] וכי

תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה ובע"ג משתעי קרא בהוריות

(דף ת.): אמר רב נחמן. איזהו ישראל מומר דקאמר רב הונא

(h) רש"י ד"ה נותן וכו׳ דבטיל להו אמאי: (ב) תום' ד"ה ושלהם וכו' נ"ב כ"ה בס"א ובאשר" ובטור סי׳ שפ״ד:

מוסף רש"י

ליתן רשות. שאינו יכול ליתן רשותו לישראל אלא אם כן שכר ממנו מערב שנת (ע"ז סד:). ולבטל רשות. אם דר במבוי לריך לשכור את רשותו ואפילו עד שישכור. וישראל ששכח ולא נתן בערוב עם בני המבוי והוא דר עמהם ואוסר עליהם מבטל להם שבתו בשוק. נפרהסיה אע"פ שהוא מומר לחללו מע פ שאמ מונה נמכם בצנעא הרי הוא כישראל, ואם לא עירב עם שכניו בחצר או במבוי נותו להם לשותו ודיו (שם). ונותן רשות. אם היה פתח ניתו פתוח לחלר שישראל דרין פחות נחני שישנחני זרין בה ושכח ולא עירב עמהן, מבטל להם את רשותו של חצר ואם לא ביטל אסור להוליא מבתיהם לחלר דהוה להו מוליאין מרשות המיוחדת לכל אחד לרשות שיש לזה חלק בה, וחכמים גזרו שלא להוליא מרשותו לרשות חברו (ע"ד סד:). (חוליו ו.). כיצד אומר לו. ישראל הנותן רשות אומר רשותי קנויה לך, וזה נוטלה ממנו ומוליא לחלר וטלה נונג. נע"ד סד:). מכם --לרם. אדם כי מכם ולא מכם קרבן, וגבי נדר או (חוליו ה). פרט למומר. מדכתיב כלומר מישוטה בשתחה ותח באומות, דכתיב איש איש מבית ישראל אשר יקריב זרבן לכל נדריכם בפרשת מומין (ויקרא כב) ותניא (חולין יג:) איש מה תלמוד לומר איש איש, לרבות העובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות

קנייה: נוסן סנינא. ושלהם מותר לו ולהן ואי לאו דבטיל (6) ליה אמאי משתרו: נוטל סנינא. נתנו לו אלמא יחיד נוטל רשות: ליגור האדם כמי וקשים הצמות מן לה כל האדם, שמע מינה בכם חילקתי שכשרין מביאין ולה המומרין, ולא באומות. שכולן ממנדבין ומקבלין מהם (חודין ה.) דאפילו המינין כשרין (שם יג.). הדומין לבהמהד. שאין מקיימין את המנות וחודין ה.) דמשמע ולה כל האדם, שמע מינה בכם חילקתי שכשרין מביאין ולה המומרין, ולא באומות. שכולן מחלב פשע בי, והיינו מומר, ולקמן מפרש לה ואזיל (חודין ה.). והמגםר יין. עובד ע"ז (שם בניא בשפח"ק). קשיא מפושעי ישראל. משמע מודין כדמניא במסכת יותה (לו.) פשעים אלו המרדים וכן הוא אומר מלך מחלב פשע בי, והיינו מומר, ולקמן מפרש לה המובד עבודת כוכבים כופר בהקב"ה והמחלל שבת כופר במעשיו ומעיד שקר שלה מציעתא. דקמני מקבלין, אסיפא (שם. חוץ מן המומר לנסך ולחלל שבתות. דהני חמיר, האי מנה ממירו לנה שכת הביבי משנק רשותו. לבני חלר מפינ שבת ולו עורב שכת ולה עורב במשה בירשים (שם). ושלו הרא בירו ומומר לו לחולה מרשות לשות לשות לשות לושלה מרשות להשות לרשות לעשר בותו לא ביטל. לפיכך חלר כולה שלו וביח מיחדת למפור להולית מרשות לחלר, הרי זה אוסר. על בני חלר, הדר שקליה לרשותיה (דשיד פות). רשות ביתו לא ביטל. לפיכך חלר כולה שלח ומדת לחשר שלו הוא וביח לתוחדת לחשר שלו היא וביח להוא מרשות לחלר. הרי זה אוסר. על בני חלר, הדר שקליה לרשותיה (דשיד פות). רשות ביתו לא ביטל כולה מלש היא וביח לחלר שביעל הולית מכיח לחלר. היא דו אוסר. על בני חלר, הדר בקליה לרשותיה (דשיד ביתו ביתו לא ביטל הולית מכיח לחלר. הרי זה אוסר. על בני חלר, הדר בשליה לרשותיה לישר ביטל הולית מביח לחלר בישל הולים מביע להולים מבישל הולים מביע להולים מביע להולים מביע להולים בישל הולים לחלב בישל בישל הולים בישל הוא בישל הוא בישל הולים ביים בישל בישל הוא בישל הוא בישל היו בישל בישל בישל הוא מודים בישל הוא בישל בישל הוא בישל הוא בישל הוא בישל הוא בישל הוא ביש בישל הוא ביש

ומותר להן להוליא מבתיהן לחלר כדקתני מתניתין להדיא: אי דבטיל. רשותו לבני חלר: ביתו אמאי אסור. הרי נתן להן ביתו

ונסתלק: ואי דלא בטיל. מידי רשות חלירו מאן שרייה: וקסברי רבנן. תנא דמתני׳ דסתמא היא ופליגא אדר׳ אליעזר דאמר בפרק

עושין פסין (נעיל דף כו:) ביתו אסור להכניס ולהוליא לו אבל להם מותר דהמבטל רשות חלירו רשות ביתו ביטל: דהוי אורח לגבייהו.

כיון דמביתו לא מפיק אע"ג דמשתמש בחלר לא מיהדר ומשקל רשותיה הוא אלא כשאר אורחין: והן אסורין. אפי' מביתו לחלר דכיון דמשתמשי בחלר אע"ג דלאו מבית דידהו מפקי הוה ליה משקל רשותא דחמשה לגבי חד לא דמו לאורחין: חמשה. לאו דוקא: שמע מינה מבטלין כו'. דמשמע נתנו לו רשות ארישא קאי דקתני ושלהן מותר לו ולהן דבטל להם רשותו חזרו הם ונתנו לו רשותן הוא

מותר: היו שנים. ששכחו ולא עירבו עם השאר ובטלו להן חבריהן רשותן אוסרין שניהן זה על זה: פשיטא. דאי הוו תרוייהו לחודייהו מעיקרא הוו אסרי אהדדי: לא לריכא דהדר חד ובטיל להבריה. רשות עלמו ואת חלקו ברשות שבטלו להן חבריהן: מהו דהימא לישחרו.

דהוו להו כחמשה ששרויין בחצר ולא עירבו דמבטלי רשוחא לחד מינייהו: קמ"ל. דלא דמי דאילו החם כל חד וחד מבטל ליה

רשוחיה אבל הכא כיון דשאר בני חזר לאו להאי דפייש® לחודיה בטלי אלא לחרוייהו כי הדר חד ומבטל לאידך רשוחא דידיה מזי לבטולי רשותא דאקני ליה חבריה לא מצי לבטולי דכיון דבעידנא דבטלי להו הנך קמאי רשותייהו אפ״ה לא הוה להאי מבטל שריותא בהאי חצר משום דאסקי אהדדי אשתכח דבטול דקמאי לא אהני וכי הדר מבטל האי לא מצי לאקנויי רשותא דידהו דהא לא